

Berlint a lakói „Dickes B” néven (is) emlegetik, ami „Vastag B”-t jelent. El tudom fogadni ezt az asszociációt, mert itt mindennek hangsúlyt adnak az emberek. A jólétnek, a precizitásnak, a szabályoknak, a környezetnek. Ez nagyon is kedvemre való volt.

A nyelviskola minden héten indít új csoportokat. Időnként szerveződnek olyan új csoportok, melyekben a tagok vándorlása megengedett. Vannak, akik kiszállnak néhány hét után, vannak, akik becsatlakoznak. Szerencsére én egy olyan hétre érkeztem meg (augusztus 2-án), amikor sok új diák lépett be azon a kapun, akik velem megegyező tudásszinten voltak (B2), így egy teljesen új csoport szerveződött számunkra. Többen voltunk, akik 2 hetet töltöttünk ott, de - tudtommal - ment tovább a munka utána is a többiekkel. A csoportok délelőtt tanultak, délutánként pedig mindenki más-más mértékben volt lefoglalva annak megfelelően, hogy ő milyen intenzitású képzésben vett részt.

A nyelviskola tanárai nagyon sokfélék voltak.

A tanárim:

- Jahn – született német, az informatikai eszközök zsonglőre, humoros, alternatív egyéniség. Ő kommunikációt oktatott nekünk.
- Karen – lengyel származású, rendkívül precíz tanárnő, aki a nyelvtani tudásunkat erősítette.
- Ermal – albán származású tanár. Nagyon nyílt személyiségű. Az ő órái sok szempontból voltak különlegesek. Ő a délutáni órákat tartotta, ahova nem a saját csoportommal jártam, hanem egy már élő csoporthoz csatlakoztam be. Az első napon csak kapkodtam a fejem, mert – mint az később kiderült – C1-es szintű volt az oktatás. Természetesen az első reakcióm az volt, hogy mit csinálok én itt, de aztán rájöttem, hogy ha a napi három foglalkozásból az egyik magasabb szintű, mint ahol én járok, az csak a hasznomra válhat. És ez be is igazolódott. Itt tanultam a legtöbbet. Sokminden került a helyére mind a nyelvtan, mind a szókincs területén.

Az iskola szervezett hétvégékre és délutánokra is programokat a diákjai számára. Múzeumi látogatás, városi kerékpártúra, kirándulás, stb. Sajnos az én ott töltött hétvégémen a potsdami kirándulás elmaradt (azt kénytelen voltam egyedül pótolni), de voltam egy csoporttal az elektronikai múzeumban és egyszer egy iskolai különórát is meglátogattam. Ez utóbbi is rendkívüli élmény volt. Egyetlen betű köré szerveződött a téma, az S köré. A német nyelvben ez előjön sch, s, ss, ß, ch formában. Minden hónapban másik betűt választanak, és azt járják körül ezen a workshop-on. Nagyon sajnáltam, hogy a látogatásom során nem tudtam még egy ilyen részt venni.

Sok nemzet tanárával hozott össze a sors az iskolában, és érdekes volt hallgatni, hogy hol milyen nehézségekkel küzdenek a kollégák. Bizonyos tekintetben hasonló, sokban eltérnek a problémáink.

A legkedvesebb élményeim a nyelviskolában elköltött ebédek voltak. A napsütéses iskolaudvaron mindenki a saját dobozából (A Covid még javában tombolt) ette az ebédjét, és gondtalanul kommunikált egymással az olasz, kínai, lengyel, brazil, magyar, stb. Ennek előtte én ilyen még nem tapasztaltam. Sem szótárra, sem fordítóprogramra, sem tolmácsolásra nem volt szükség, és a kommunikáció mégis folyamatos volt.

A német nyelvtudásom sosem látott magasságokban szárnyalt. Az anyanyelvi környezet mint egy katalizátor, úgy hatott rám. A tévé, a bolti eladó, az óriásplakátok, a múzeumi feliratok mind ugyanazt a nyelvet közvetítették felém, és már lassan én is német nyelven fogalmaztam meg a gondolataimat. El sem tudom képzelni, hogy egy több héten vagy hónapon át tartó tanulás mit tud eredményezni.

Ha a jövőben lehetőségem lesz rá, egész biztosan ezt a tanulási formát fogom választani.